

Arrest

nr. 298 668 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BYVOET
Paalsesteenweg 131
3583 PAAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juni 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Colombiaanse nationaliteit.

Op 21 april 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger en dit meer bepaald in functie van haar Belgische stiefvader, dhr. M. S. V.

Op 20 oktober 2022 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 november 2022 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, wederom in functie van haar Belgische stiefvader, dhr. M. S. V.

Op 24 mei 2023 nam de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.11.2022 werd ingediend door:

Naam: C. G.

Voorna(a)m(en): A. J.

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Bucaramanga

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag tot verblijf in in functie van zijn Belgische stiefvader, de genaamde V. S. M. (...).

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.' Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn legt betrokkene een attest voor van overmakingen van geld via Ria vanwege de moeder (L. A. G. L.), van betrokkene aan betrokkene voor de periode vanaf 20.11.2019 tot en met 16.02.2022 in totaal 11 overmakingen voor een totaalbedrag van 1370 euro.

Verder ook loonbrieven op naam van de referentiepersoon van zijn tewerkstelling bij Verbeken Holding BV.

We kunnen opmerken dat er geen enkel bewijs van onvermogen betreffende de inkomsten of onroerende goederen op naam van betrokkene van in het land van herkomst of origine werd voorgelegd.

Wat betreft de verzendingsbewijzen van geld via Ria van de moeder van betrokkene aan betrokkene in de periode van 20.11.2019 tot en met 16.02.2022: gelet de onvermogendheid van betrokkene niet werd aangetoond, is het eveneens aangetoond dat betrokkene van deze bedragen werkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien en aldus ten laste was van zijn moeder en de referentiepersoon. Er werd niet aangetoond dat de bedragen niet voor een ander doel bestemd waren. Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie eveneens betwist op basis van de frequentie en de waarde van de geldverzendingen - met name elf verzendingen in totaal, allen samen ter waarde van 1370 euro, en dit over een periode van iets meer dan 2 jaar.

Er dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt tevens ook dat betrokkene zelf al een tijdje zelf tewerkgesteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reed in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.04.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar synthesesemorie voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast voert zij een manifeste beoordelingsfout aan.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"Verzoeker is van oordeel dat door verwerende partij niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag gelegd werd bij het onderzoek van de stavingstukken en de vaststelling en waardering van de feiten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. (zie bijv. RvS 22 november 2012, nr. 221.475, DE WOLF, RvS 23 mei 2012, nr. 219.447 e.a.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat het bestuur bij de voorbereiding van zijn beslissing zorgvuldig te werk gaat en ervoor zorgt dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat met kennis van zaken allé betrokken belangen kunnen worden ingeschat en afgewogen. (RvS (10e k.) nr. 219.447, 23 mei 2012)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Vastgesteld moet worden dat bij het voorbereiden van de weigeringsbeslissing het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Vervolgens verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur eveneens tot zorgvuldige feitenvinding bij de voorbereiding van het dossier.

Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. (RvV, nr. 115.993)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bij feitenvinding in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing van nemen (RvV 20 mei 2010, nr. 43.600)

Het is dus aan de verwerende partij om na te gaan of er al dan niet aan de voorwaarden voldaan wordt. De verwerende partij heeft hierbij de plicht van zorgvuldige feitenvinding.

Indien, zoals in casu het bestuur, van oordeel is dat er klaarblijkelijk onvoldoende documenten voorliggen, had zij aan verzoeker de kans moeten geven om nog bijkomende stukken voor te leggen. Verzoeker was/is immers in het bezit van bijkomende documenten waaruit blijkt dat hij wel degelijk ten laste is van zijn stiefvader en moeder.

Onder stuk 5 worden bijkomende geldoverschrijvingen bijgebracht die gedaan werden naar de rekening van verzoeker.

Uit deze aanvullende betalingen die uitgevoerd werden, blijkt wel degelijk dat er sprake is van een afhankelijkheid van verzoeker van zijn moeder en stiefvader en dat de overschrijvingen zich niet beperkte tot een bedrag van 1.340,00 euro.

Hiernaast is verzoeker nog volop bezig om aanvullende documenten op te vragen waarbij door verzoeker het recht wordt voorbehouden om deze informatie nog bij te brengen lopend de procedure.

Zo wordt geprobeerd om de nodige informatie te bezorgen waaruit blijkt dat verzoeker over geen onroerende goederen beschikt in het buitenland en dat hij amper over financiële middelen beschikt.

Onder de aanvullende stukken 6 en 7 wordt verwezen naar verklaringen die opgemaakt werden vanuit Brazilië en Colombia waarin bevestigd wordt dat verzoeker over geen onroerende goederen beschikt in deze landen.

Indien door verweerster een aanvullende verzoek tot indiening van deze documenten werd gericht, dan had verzoeker dit kunnen bijbrengen alvorens dat een definitieve beslissing genomen zou worden.

Het bestuur had conform het zorgvuldigheidsbeginsel moeten overgaan tot een zorgvuldige voorbereiding, en had daarbij in dit bijzondere geval aan verzoeker moeten verzoeken nog bijkomende stukken neer te leggen, die erop duiden dat verzoeker wel degelijk afhankelijk is van de referentiepersoon.”

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische stiefvader in. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin werd geoordeeld als volgt:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht. De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren. Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren

en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien. De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft.”

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reed in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”*

De verzoekende partij stelt nu dat wanneer het bestuur van oordeel is dat er klaarblijkelijk onvoldoende documenten voorliggen, het volgens haar aan de verzoekende partij de kans had moeten geven om nog bijkomende stukken voor te leggen. De verzoekende partij was/is naar eigen zeggen immers in het bezit van bijkomende documenten waaruit volgens haar blijkt dat zij wel degelijk ten laste is van haar stiefvader en moeder. De verzoekende partij verwijst naar stuk 5 (bijkomende geldoverschrijvingen) waaruit volgens haar blijkt dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheid van de verzoekende partij van haar moeder en stiefvader en dat de overschrijvingen zich niet beperkte tot een bedrag van 1.340,00 euro. De verzoekende partij stelt verder dat zij nog volop bezig is om aanvullende documenten op te vragen waarbij door haar het recht wordt voorbehouden om deze informatie nog bij te brengen lopend de procedure. Zo wordt volgens de verzoekende partij geprobeerd om de nodige informatie te bezorgen waaruit blijkt dat zij over geen onroerende goederen beschikt in het buitenland en dat zij amper over financiële middelen beschikt. Onder de aanvullende stukken 6 en 7 wordt door de verzoekende partij verwezen naar verklaringen die opgemaakt werden vanuit Brazilië en Colombia waarin volgens haar bevestigd wordt dat zij over geen onroerende goederen beschikt in deze landen. Indien door de verwerende partij een aanvullend verzoek tot indiening van deze documenten aan de verzoekende partij werd gericht, dan had zij dit kunnen bijbrengen alvorens dat een definitieve beslissing genomen zou worden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij geen enkel van de motieven van de bestreden beslissing op enige concrete wijze betwist. Zij blijven dan ook overeind. De verzoekende partij beperkt haar betoog tot de stelling dat de verwerende partij volgens haar bijkomende informatie had moeten opvragen, wat zij niet gedaan heeft. De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift nu nieuwe stukken bij die moeten aantonen dat zij wel degelijk ten laste valt van de referentiepersoon. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er moet worden op gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. In casu was het de verzoekende partij zelf die een aanvraag gezinshereniging indiende, en het was dan ook haar eigen verantwoordelijkheid om alle nuttige informatie aan het bestuur voor te leggen opdat die een beslissing kon nemen. In casu blijkt dat de verzoekende partij de door haar aangehaalde stukken in het verzoekschrift niet aan het bestuur heeft voorgelegd vóór het nemen van de bestreden beslissing. Het bestuur kon er dan ook geen rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat zij niet aangetoond heeft ten laste te zijn van haar stiefvader. Het staat de verzoekende partij vrij een nieuwe aanvraag in te dienen en de door haar vermelde stukken dit keer ook aan het bestuur voor te leggen ter beoordeling van haar aanvraag.

De Raad merkt verder nog op dat de Raad van State in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van een statische Belgische ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing, in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019 als volgt stelde:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze beoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad van State heeft dit standpunt nogmaals herhaald in zijn arrest nr. 253.373 van 28 maart 2022:

“Hieruit volgt dat bij de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” voor het recht op gezinshereniging ook rekening moest worden gehouden met de situatie op het ogenblik dat de beslissing over de aanvraag van de verzoeksters werd genomen en niet enkel met de situatie op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend.

Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over (als dusdanig niet betwiste) eigen inkomsten in België beschikte en derhalve niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen – ook na haar komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “*die te hunnen laste zijn*”, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet in zijn tweede lid duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent (dit is de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling) te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoont dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan, in casu zeker niet aangezien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij er slechts zeer beperkte inkomsten uit haalde. Zij beperkt zich op dit punt tot de stelling dat “*(...) wordt geprobeerd om de nodige informatie te bezorgen waaruit blijkt dat verzoeker over geen onroerende goederen beschikt in het buitenland en dat hij amper over financiële middelen beschikt.*” Zij maakt deze loutere bewering dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU